

13.09.25

חודש בלי אבא

זה כל כך קשה לכתוב את המילים האלה, סוג

של אבסורד.

הייתי רוצה להתחיל בלהקריא קטע משיר של אריק אינשטיין שאני מניח שרבים ממכם מכירים "אולי

צריך לתת לזה עוד זמן"

החיים עוד לא חזרו למסלולם,

הפצעים עדיין לא הגלדו,

אולי זה ישאר כבר לעולם

אולי צריך לתת לזה עוד זמן

מה יהיה ימים יגידו

והנה אנחנו נאספים בפעם השניה בתוך חודש (הפעם במפגש אינטרנטי)

מדברים על האדם שאבא היה וזכרים בו. אבל איך אפשר לדבר על מישהו שהוא כל כך נוכח?

אני חושב שזה היה החודש הקשה ביותר שעברתי, כי נראה לי שאי אפשר

להתכונן לכזה דבר. בזמן הזה עולים לי המון זכרונות שקשורים אלי ואל אבא, זכרונות של סיפורים

שהוא היה מספר לי, וזכרונות של המשפחה שלנו.

אבא אהב לעשות המון דברים והתעניין בכל מיני נושאים, הוא היה ממש רחב ידיעה.

הוא הכיר את הארץ וטייל בה לאורכה ולרוחבה והיה מחובר אליה מאוד. תמיד כשנתקלתי באיזשהו

יישוב או נקודה בארץ שלא הכרתי, כשדיברו על מקום מסויים בטלוויזיה למשל, הייתי שואל את אבא

איפה זה נמצא. הרבה פעמים כשהוא ענה לי איפה זה הוא גם הוסיף כל מיני פרטי טריוויה כמו מי הקים

את המקום ואם יש שם איזה אתר היסטורי קרוב.

כמובן שיכולתי לחפש בעצמי באינטרנט, אבל כל הכיף היה בלנסות לאתגר אותו ולשמוע ממנו

הוא גם אהב לפגוש ולדבר עם אנשים והיו לו כל מיני חברים מסוגים שונים ומשונים. אני חושב שהוא

מאוד התגאה בזה שיש לו חברים שהיו צעירים ממנו בהרבה, זה נתן לו תחושה שהוא צעיר מגילו.

אני זוכר שבתור ילד חשתי סוג של בושה מזה שאבא היה מבוגר יחסית. הייתי מסתובב איתו המון

וכשהיו חושבים שזה סבא שלי זה נורא העליב אותו. אותו זה אולי שימח שהיה לו ילד קטן בגילד שלרוב

האנשים יש ילדים בוגרים יותר.

למדתי מאבא כל כך הרבה דברים והיו לי אינספור חוויות איתו, כאלו שאזכור לתמיד. אני רוצה לכתוב על כל כך הרבה דברים ובכל זאת כשאני ניגש לעשות את זה רק חלק מצליח להיתרגם אל הכתב. עולה בי זיכרון מהטיול באפריקה כשנתקענו בעיירה שכוחת אל בטנזניה כשהדרך היחידה להגיע למקום לינה (זה בטח לא היה ראוי להיקרא מלון) הייתה במונית אופנוע לנהג, לאבא ולי יחד. לנהג הייתה קסדה אחת בלבד ואבא כמובן התעקש שאני אחבוש אותה (הוא אמר לי משהו בסגנון של אתה צעיר יותר..). עולה בי זיכרון נוסף מאותו טיול על מקרה אחר ומוזר שבו לנו במחנה לילי בספארי באוהלים, ובבוקר גילינו לתדהמתנו שהתיק של אבא נעלם. המדריכים טענו שאריות סחבו אותו מליד האוהל (מרגיע מאוד).

הזכרונות ממשיכים לעלות לי ואני מניח שיהיו לי עוד רבים בהמשך.

כידוע לכם, המצב של אבא השתנה לאחר שנפצע. זה קרה בטיול כמובן, לפני כארבע וחצי שנים. הוא עבר שיקום ארוך וטיפלו בו רופאים מכל תחום אפשרי אבל הוא לא חזר למה שהיה. המצב הפיזי שלו לא איפשר לו להיות פעיל כפי שהיה רגיל והוא סבל מכאבים שהגבילו את יכולותיו. זה כמובן היה קשה ועצוב, אך הוא לא איבד את הרצון לחיות ועדה כל מה שהצליח והיה יכול לעשות. גם אנחנו קיוונו שאולי נמצא פתרון לכאבים שלו, משהו שיאפשר לשפר את איכות החיים שלו. גם בתקופה הזאת היו עליות וירידות והיו זמנים טובים וטובים פחות. לצערנו, למרות שזה לא היה צפוי, המסע שלו נגמר בחודש שעבר.

תמיד אזכור את אבא והוא יהיה איתי בכל מקום שאלך.

אהבתי אותך אבא, תמיד אוהב ואתגעגע,
שחר

אם יש למי מכם סיפור מעניין שקשור לאבא, אשמח שתספרו לנו כאן היום וגם אפשר לספר לנו בהזדמנות אחרת, בעל פה או בכתב.

13.09.25

A Month Without Dad

It's so hard to write these words — it feels almost absurd.

I'd like to start by reading a few lines from a song by Arik Einstein that I assume many of you know:

“Maybe we just need to give it more time.”

*Life hasn't returned to normal yet
The wounds haven't healed,
Maybe they never will,
Maybe we just need to give it more time,
What will be — time will tell.*

And here we are, gathering for the second time in a month — this time virtually —

to talk about the person my dad was, and to remember him.

But how can you talk about someone who still feels so present?

I think this has been the hardest month I've ever had to go through, because I don't think you can ever really prepare for something like this. During this time, so many memories of me and Dad have come to mind — stories he used to tell me, and memories of our family.

Dad loved doing so many things and was interested in all kinds of topics — he was truly knowledgeable.

He knew so much about Israel, traveled it lengthwise and across, and was deeply connected to it.

Whenever I came across a town or a place in Israel I didn't recognize —

say, when someone mentioned a place on TV — I'd ask Dad where it was.

And often, when he answered, he'd also throw in some trivia — like who founded the place, or whether there was a historical site nearby.

Of course, I could've just searched the internet myself —

but the fun was in trying to challenge him, and hearing it from him.

He also loved meeting and talking to people, and had all kinds of friends — some rather unusual. I think he was especially proud of having friends who were much younger than him; it made him feel younger himself

I remember as a kid feeling a bit embarrassed that Dad was relatively old. We spent a lot of time together, and when people assumed he was my grandfather, it really hurt him.

Maybe it made him happy to have a young child at an age where most people have adult children.

I learned so much from Dad, and had countless experiences with him — the kind that stay with you forever.

I want to write about so many things, and yet when I try, only some of it manages to come out in writing.

One memory that comes up is from our trip to Africa, when we got stuck in a remote little town in Tanzania.

The only way to get to the place that we should have stay the night (which probably didn't even deserve to be called a hotel) was by motorcycle taxi — one driver, Dad, and me.

There was only one helmet, of course and Dad insisted that I wear it.

He said something like: "You're younger..."

Another memory from that same trip:

We were staying in tents at a safari camp, and in the morning, to our astonishment, we discovered that Dad's bag was missing.

The guides claimed lions had dragged it away from near the tent — very reassuring.

The memories keep coming, and I imagine many more will surface in time.

As you know, Dad's condition changed after he was injured — on a trip, of course — about four and a half years ago.

He went through a long rehabilitation process, treated by doctors from every field imaginable, but he never fully recovered.

His physical condition didn't allow him to be active like he was used to, and he suffered from pain that limited what he could do.

It was hard and painful, of course, but he never lost the will to live, and he did everything he could

We also hoped to find something that would ease his pain,
something that could improve his quality of life.

Even during that time, there were ups and downs — ~~some good days, and others not so good.~~

Unfortunately, even though it wasn't expected, his journey ended last month.

I will always remember Dad, and he will be with me wherever I go.

I loved you, Dad. I will always love you and miss you.

– Shachar

If any of you have an interesting story about Dad,

I'd be happy for you to share it with us today — or some other time, in writing or in person.